

Διακομματική υπευθυνότητα

Στις αρχές της δεκαετίας του '80 το ορόσημο των εξελίξεων για τους πολιτικούς μας που ανέπτυσαν τα προγράμματά τους ήταν το 2000. Ο Ανδρέας Παπανδρέου, μάλιστα, μιλούσε με πάθος για την Ελλάδα του 2000 που ονειρευόταν. Βέβαια, το όραμα δεν δικαιώθηκε, αλλά η ζωή δεν σταματά και τώρα το νέο ορόσημο είναι το 2020, αφού συμπύπτει και με την ενηλικίωση ενός νέου που γεννήθηκε πριν από 5 χρόνια.

Ο υπουργός Οικονομίας και Οικονομικών κ. Γ. Αλογοσκούφης, μιλώντας προχθές στο Κέντρο Πολιτικής Έρευνας και Επικοινωνίας, έβαλε τα εξής επίκαιρα ερωτήματα: Τι θέλουμε για ένα παιδί που γεννήθηκε πριν από πέντε χρόνια και το 2020 θα ενηλικιώνεται; Θέλουμε ένα εκπαιδευτικό σύστημα σαν το σημερινό; Ένα σύστημα που θα το εξαναγκάσει να φύγει για σπουδές στο εξωτερικό, όπως τόσα παιδιά σήμερα; Θέλουμε να μην έχει πολλές πιθανότητες να βρει εργασία; Θέλουμε να ζήσει σε ένα υποβαθμισμένο περιβάλλον σαν το σημερινό; Ή μήπως θέλουμε να βρεθεί αντιμέτωπο με υψηλό δημόσιο χρέος και με κατάρρευση του ασφαλιστικού συστήματος; Γιατί θα πρέπει αυτό το παιδί και οι συνομήλικοί του να πληρώσουν για λάθη και παραλείψεις, που έγιναν στην Ελλάδα πριν αυτό γεννηθεί; Γιατί να μην μπορεί να ανοίξει τα φτερά του;

Παραθέτουμε όλα αυτά τα επίκαιρα ερωτήματα για να υπογραμμίσουμε ότι εάν αυτή τη φορά οι πολιτικοί μας ηγέτες δεν είναι πολιτικάντηδες, που ενδιαφέρονται μόνο για τη νομή της εξουσίας, αλλά έχουν φιλοδοξία να κληροδοτήσουν ένα καλύτερο μέλλον στα παιδιά μας, θα πρέπει από τώρα να προγραμματίζουν πώς θα λυθούν σταδιακά μέχρι το 2020 τα χρόνια προβλήματα παθογένειας της οικονομίας και της κοινωνίας.

Η απάντηση στις προκλήσεις αυτές του μέλλοντος δεν μπορεί να είναι άλλη από τις διαρθρωτικές αλλαγές. Η χώρα χρειάζεται μεταρρυθμίσεις, που θα αλλάξουν τις αναχρονιστικές δομές που δεν επιτρέπουν στην Ελλάδα να βγει θαρρετά στη Ευρώπη σαν ισότιμο και προοδευτικό κράτος. Το δείχνει αυτό και η χθεσινή Διάσκεψη Κορυφής, στην οποία η Ελλάδα κατέλαβε μια από τις τελευταίες θέσεις όσον αφορά την προσέγγιση προς τους στόχους της Λισσαβώνας.

Ομως, πώς θα γίνουν γρήγορα οι μεταρρυθμίσεις μέσα σε ένα πολιτικό κλίμα όξυνσης και αντιπαράθεσης που καλλιεργεί το ΠΑΣΟΚ; Και το οποίο απολήγει τελικά σε βάρος και του ίδιου τόσο άμεσα, δηλαδή θα του στοιχίσει στις προσεχείς εκλογές όσο και μεσοπρόθεσμα. Ως το 2020 θα μεσολαβήσουν κατ' ελάχιστον 4 εκλογικές αναμετρήσεις, που σημαίνει 5 ή 6 κυβερνήσεις, οι οποίες φυσικά δεν μπορεί να είναι όλες τις Νέας Δημοκρατίας.

Μπορεί ο κ. Μιχ. Λιάπης να προβλέπει κυβερνήσεις της Νέας Δημοκρατίας μέχρι τουλάχιστον το 2012, αλλά η ιστορία μάς διδάσκει ότι η εναλλαγή των δύο μεγάλων κομμάτων στην εξουσία είναι νομοτελειακή. Πώς, λοιπόν, το ΠΑΣΟΚ θα κάνει μεταρρυθμίσεις σαν κυβέρνηση, όταν σπεύδει από τώρα ακρίτως να απορρίπτει όσες γίνονται σήμερα μόνο και μόνο γιατί κυβέρνηση είναι η Νέα Δημοκρατία και αυτή νομοθετεί;

Το αβίαστο συμπέρασμα όλων αυτών είναι ότι για να γίνουν οι αλλαγές που χρειάζεται η χώρα πρέπει να υπάρξει μια κάποια συναίνεση και συνεννόηση μεταξύ των δύο μεγαλύτερων κομμάτων κατ' αρχήν, αλλά και μεταξύ όλων των κομμάτων. Από το μέτωπο για μια καλύτερη Παιδεία δεν μπορεί να απουσιάζει το ΚΚΕ ή ο Συνασπισμός.